

18. december

Jeg besøger mormor og
morfar - alene!

I dag er det søndag. Normalt kan jeg sove længe, for jeg skal selvfølgelig ikke i skole om søndagen. Men i dag står jeg alligevel tidligt op. Jeg skal nemlig besøge mormor og morfar i Hårby, helt selv. Mor mener, at jeg er stor nok til selv at tage rutebilen, for jeg har jo prøvet det så mange gange før sammen med hende.

Jeg får spist mit Davre-solgryn i en fart. Men så kommer det værste, som venter hver morgen: LEVERTRAN! Hver morgen skal jeg ha' en skefuld levertran fra den lille flaske, der står øverst i køkkenskabet. Det smager forfærdeligt! Men mor sir' at det er så sundt, og at jeg skal lade være med at skabe mig. Det gør jeg nu heller ikke – men jeg kan bare ikke fordrage levertran.

Nogle gange sidder jeg og venter på at mor måske går ud af køkkenet, for så smutter jeg nemlig også. Men i dag er der ikke noget at gøre.

- Gab! Sir' mor og stikker den væmmelige ske med levertran ind i munden på mig. Jeg holder det lidt i munden, men bliver så nødt til at synke – Arghh! Jeg laver en grimasse og tar' så den sidste skefuld havregryn, som jeg har levnet og skovler den ind i munden. På den måde smager jeg ikke så meget til levertransdråberne, men helt væk er smagen ikke. Længe efter kan jeg smage den ulækre levertran, det burde simpelthen forbydes at gi' børn levertran. Hvis jeg nogensinde får børn, så skal de i hvert fald ikke ha' levertran. Det er jeg sikker på.

Mens jeg tar' den sidste skefuld af min havregryn, kigger jeg på havregryns pakken. Bagpå er der noget, man kan klippe ud og lime sammen. Det er en racerbil, så vidt jeg kan se. Nå, det må jeg se på senere.

Ulrik er nu osse stået op. Han står ovre ved pakkekalenderen og er ved at pakke sin pakke ud. Den er ikke ret stor i dag. Jeg tror nok, jeg ved, hvad der er i den. Hver gang der har været en lille pakke, har der været en lille gris i den. Og ganske rigtigt. Det er osse en gris i dag. Jeg kan se på Ulrik, at han er ved at være lidt træt af alle de små pattegrise.

- Kom nu, Peter! Ellers kommer du for sent til rutebilen.

Mor hjælper mig i den pæne frakke og snører mine skistøvler.

- Ka' du så hilse mormor og morfar – og passe godt på dig selv.

Selvfølgelig kan jeg det. Jeg er en stor dreng nu, men da jeg sidder alene i rutebilen, er jeg alligevel lidt nervøs. Kan jeg nu huske, at komme af det rigtige sted.

Lidt efter kører vi gennem Brobyværk. Da jeg var mindre, kunne jeg ikke sige Brobyværk, men sagde altid BRO-GI-VÆRK. Det syntes alle var så sjovt, så når jeg kom hjem til mormor og morfar, spurgte de altid:

- Nå, Peter, hvad er det nu den by hedder, som du kører igennem?

- Bro-gi-værk, sagde jeg stolt og så grinede mormor og morfar. Nu kan jeg godt sige Brobyværk, men morfar spørger alligevel altid. Han synes det er sjovt og det gør jeg osse.

Jeg kommer af det rigtige sted. Ved Fengers Konservesfabrik, hvor de laver marmelade. Så skal jeg bare gå et lille stykke, så er jeg hos mormor og morfar.

Da jeg ringer på, er det mormor, der lukker op.

- Nej, det er jo Peter! Er du blevet så stor, at du selv kan komme og besøge os. Kom nu indenfor. Hvordan har De det hjemme?

Jeg siger, at de har det godt, og at jeg skulle hilse.

Det er dejligt at være hos mormor og morfar, så dejligt stille og hyggeligt. Møblerne er gamle og sikkert fra dengang de boede på Jordløse Mark på et lille husmandssted. Mor har fortalt, hvor hårdt det var for morfar at tjene nok penge til hele familien. Mor har 5 søskende, så de var mange som skulle ha' mad hver dag. Om vinteren måtte morfar ud og slagte grise for landmændene for at tjene lidt mere. Men nu bor de i et helt nyt hus i Hårby og har det godt, sådan da.

- Ska' vi ikke ha' os en lille kaffetår? Spør' mormor efter jeg har fået overtøjet af.

Jeg nikker og smiler, jeg er nemlig begyndt at drikke kaffe med mælk i.

Lidt efter sidder vi i det lille køkken og har det rigtigt rart. Vi drikker kaffe, snakker, det er nok mest mig, der snakker og mormor er god til at lytte. Hun skal selvfølgelig høre historien om Oles Skitur, og vi har for længst drukket kaffen, da jeg bliver færdigt.

Morfar kommer nu ind ad bagdøren. Han har været ude at gå en lille tur.

- Jamen det er jo Peter! Han hoster lidt. – Det var sørme godt, du kunne komme og besøge os. Du blir' så stor.

Han hoster lidt igen. Morfar skal osse ha' en kaffetår, selv om vi snart skal ha' middagsmad. Jeg synes ikke, der er noget så hyggeligt, som at sidde og drikke kaffe sammen med mormor og morfar og samtidig kan høre uret gå inde i stuen.

Til middag får vi frikadeller og brun sovs. Mormors frikadeller er rigtig gode og det er den brune sovs osse. Jeg har spurgt mor, om hun ikke kan lære at lave sådan en god sovs som mormor. Men hun siger bare, at sådan en gang melklister med farve ikke er rigtig sovs. Men jeg kan nu bedst li' mormors sovs. Jeg spiser tre frikadeller, men så kan jeg heller ikke spise mere. Nu skal morfar sove til middag og mormor og jeg vasker op.

- Ja, han har det ikke så godt for tiden, sir' mormor. – Han kan ikke få vejret.

- Kan doktoren ikke hjælpe? Mormor ryster på hovedet.

- Ikke rigtig, Peter. – Det er astma, men lad os nu snakke om noget andet.

Hvad går du og laver for tiden? Har du fået lært at læse?

- Ja da! Jeg henter Fyens Tidende inde fra stuen.

Jeg staver mig igennem overskriften: Uro i Ungarn. Jeg ved godt, at Ungarn er et land.

- Det var flot! – du kan jo læse.

- Ja, sådan lidt.

Lidt efter står morfar op fra middagsluren. Han er blevet meget tynd, synes jeg, da han sætter sig ved dagligstuebordet. Han hiver lidt efter vejret.

- Ska' vi gå en tur efter eftermiddagskaffen?

Jeg nikker, jeg vil gerne gå tur med morfar.

Vi går langsomt gennem byen, morfar kan ikke gå så hurtigt, men det passer mig godt, for så er der mere tid til at snakke. Vi kommer forbi Jørgen Barber, hvor jeg engang er blevet klippet. Jørgen står i døren og han og morfar snakker lidt sammen. Længere nede i byen går vi over nogle skinner. De er til roetoget. Hvert efterår kører det lille tipvognstog roer fra Hårby til Assens, for at blive lavet om til

sukker. Morfar har flere gange taget mig med ned i byen for at se toget køre. Nu er roesæsonen forbi, så der kører ikke noget tog i øjeblikket.

Vi fortsætter ned til åen. Morfar kender en sti langs åen, som vi kan gå på. Mormor har givet os brødkrummer med i en pose, så vi kan fodre ænderne. Jeg sir' at nu ligner det et billede, vi har hjemme fra eventyret om Den grimme Ælling. Morfar nikker og smiler, så tar' han mig i hånden og knuger den lidt. Han kigger på mig på en underlig måde.

- Nå, Peter. Vi må hjem til mormor.

Vi får fodret ænderne færdig og morfar og jeg skynder os hjem til mormor. For jeg skal jo nå rutebilen.

Morfar følger mig hen til stoppestedet og hjælper mig op i rutebilen.

- Kan du så hilse derhjemme, og så ses vi snart igen. Mormor og jeg kommer jo og holder juleaften hos jer i Sallinge.

Døren går i med et puf og rutebilen sætter i gang. Jeg vinker til morfar, som står som en sort skygge ved vejsiden. Jeg tænker lidt på morfar, som har hostet meget i dag. Jeg tænker osse lidt på det mormor fortalte, men alligevel har det været en dejlig dag. Det er rart at de kommer til jul.

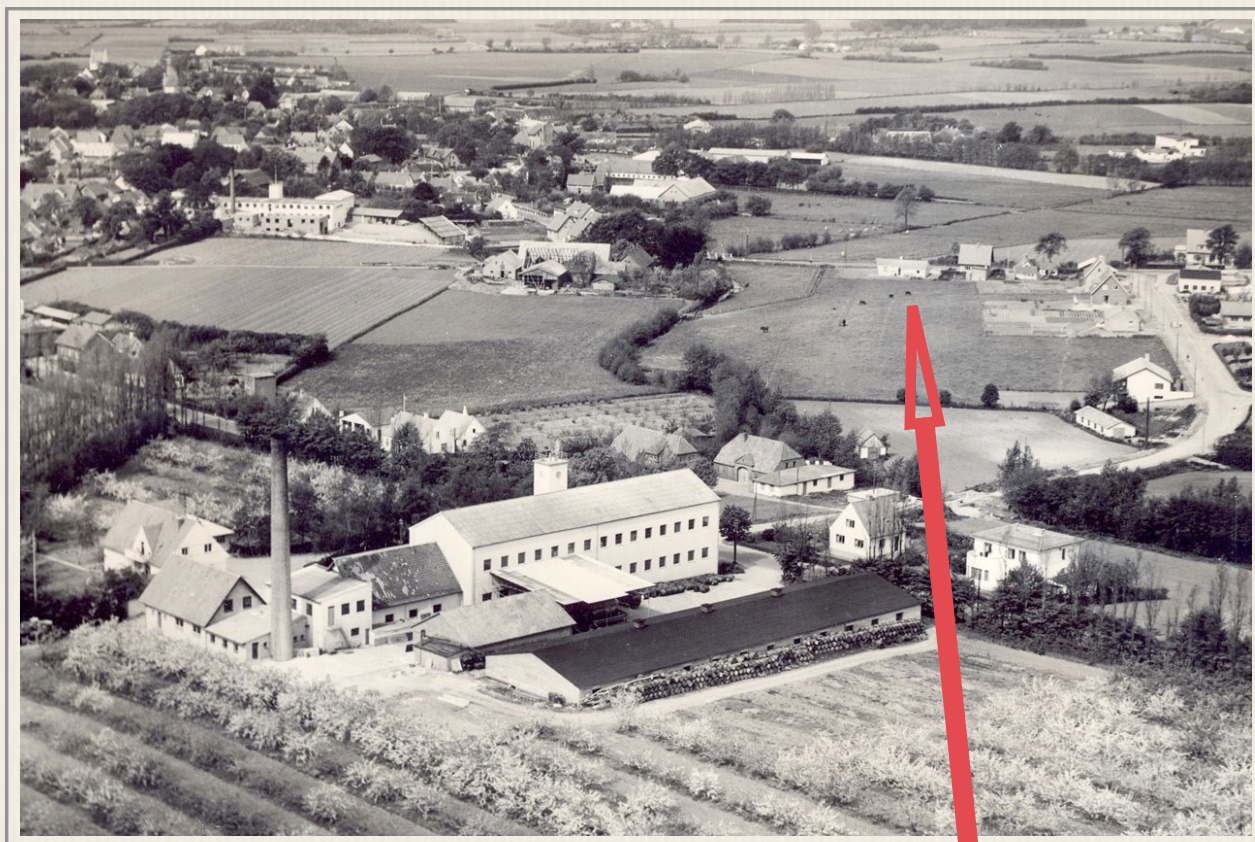
Det er mørkt i rutebilen, når jeg kigger ud af ruden ser jeg kun mit eget spejlbillede. Jeg prøver at lukke øjnene og prøver at gætte, hvor vi er, når jeg åbner dem. Det passer næsten hver gang, så godt kender jeg vejen.

Da vi nærmer os vejkrydset, hvor jeg skal af, kigger jeg spændt ud af forruden. Jo, der står en mørk skikkelse. Det er far, som venter på mig. Rutebilen holder og jeg stiger ud, og lidt efter går vi hånd i hånd hjemad mod mejeriet. Stille går vi i den mørke vintereftermiddag.

*

Det var i det lille hus i midten min mormor og morfar boede. I baggrunden kan du se Fengers fabrik, hvor jeg stod af rutebilen.

Fengers Konservesfabrik i forgrunden og mormor og morfars hus i baggrunden.

Sådan så den rutebil ud, som jeg kørte med, da jeg besøgte mormor og morfar.